

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/159/2016
Identifikačné číslo spisu:	1510218928
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1510218928.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. C., bývajúceho v O., proti žalovanej News and Media Holding, a. s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou SCHWARZ advokáti, s. r. o. so sídlom v Bratislave - Rači, Podbrezovská 40, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 14C/189/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2015 sp. zn. 14Co/676/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom na odvolania oboch účastníkov (dnes strán sporu) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež „nižšie súdy“) z 19. júna 2014 č. k. 14C/189/2010-255. Tým súd prvej inštancie uložil právnej predchodkyňi žalovanej (obchodnej spoločnosti SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 9, u ktorej najskôr došlo k zmene právnej formy právnickej osoby na akciovú spoločnosť od 8. júla 2014 a následne k zániku zlúčením s dnešnou žalovanou ku dňu 1. septembra 2015) povinnosť písomne sa žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlniť za nepravdivé informácie spochybňujúce jeho občiansku česť a bezúhonnosť s uvedením vo výroku rozsudku aj textu ospravedlnenia a povinnosti toto žalobcovi doručiť na adresu jeho trvalého bydliska; právnej predchodkyňi žalovanej uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 20 000 € (i tu do 3 dní); vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol tiež o nedostatku práva účastníkov na náhradu trov konania a o poplatkovej povinnosti právnej predchodkyne žalovanej za žalobu. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (pre ktoré odvolací súd nevidel ani dôvod prejednať vec na pojednávaní) bolo odôvodnené vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku s tým, že odvolací súd sa (s poukazom na ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozsudku a popritom využil i možnosť na doplnenie argumentácie podporujúcej spôsob rozhodnutia prvoinštančného súdu uviesť tiež ďalšie dôvody.

2. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie len žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol zmenu rozsudku odvolacieho súdu tak, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v celom požadovanom rozsahu, teda v sume 300 000 €. Dovolanie odôvodnil predovšetkým odňatím mu (postupom odvolacieho súdu) možností konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ a § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), ku ktorému malo dôjsť predovšetkým prejednaním veci odvolacím súdom bez pojednávania (a doplnenia dokazovania), hoci tu oba nižšie sudy konštatovali i snahu súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie výsluchom dvoch svedkov, oboznámením zdravotnej dokumentácie „odporcu“ (? , správne pri terminológii použitej odvolacím súdom zrejme „navrhovateľa“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd alebo „dovolací súd“) aj nariadením znaleckého dokazovania, ustúpenie od takejto snahy pre odmietanie spolupráce zo strany žalobcu a z toho vyvodzovaný stav dôkaznej núdze na tejto strane sporu. Odvolací súd podľa dovolateľa tiež nesprávne právne posúdil vec (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď nezohľadnil závažnosť ujmy spôsobenej mu článkom uverejneným v periodiku vydávanom žalovanou a nepriznal mu celú požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy.

3. Žalovaná vyjadrením k dovolaniu vyslovila názor o neprípustnosti dovolania a vecne sa preto k dovolacím námietkam žalobcu nevyjadřila.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd, ktorému bola vec na rozhodnutie o dovolaní predložená až v auguste 2016 a ktorý tak i možnosť pristúpiť k rozhodovaniu v tejto veci získal až po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, po preskúmaní prípustnosti dovolania dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. Dovolaním šlo podľa úpravy procesného práva, platnej a účinnej v čase začatia dovolacieho konania, napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). O. s. p. upravoval prípustnosť dovolania proti rozsudkom odvolacích súdov v ustanoveniach § 237 a § 238.

7. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (odsek 1); proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil vo výroku prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku, ktorým bola podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky (odsek 3).

8. Dovolaním v prejednávanej veci nie je napádaný zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok potvrdzujúci. Najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval a preto ani nemohol vysloviť záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyľiť. Rozsudok odvolacieho súdu napokon nemá ani znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v ustanovení § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. vyvodiť nešlo.

9. Dovolanie by tak vzhľadom na práve uvedené mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. K tomu však platí, že nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii niektorej takejto vady, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

10. Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia žiadnej z takýchto väd v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Najvyššiemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľa, podľa ktorej mu mal odvolací súd svojím postupom v tejto veci odňať možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), keď dovolanie videlo výskyt takejto zmätočnostnej vady v prejednaní odvolaní (oboch strán sporu) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu a bez doplnenia ním dokazovania, popritom však tiež v nedostatkoch odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (označovaného dovolaním za zmätočné).

12. V prípade dovolacej námietky neprejednaním veci odvolacím súdom na pojednávaní a nedoplnením dokazovania takýmto súdom treba rozlišovať obe časti takejto námietky (1. absenciu pojednávania odvolacieho súdu a 2. absenciu doplnenia dokazovania). Len dovolacia námietka doplnením dokazovania v odvolacom konaní bez pojednávania odvolacieho súdu by v prípade jej výskytu mohla nasvedčovať takému postupu súdu (odvolacieho), ktorým sa účastníkom konania (dnes stranám) odníma reálna možnosť konať pred súdom (v podobe práva vyjadrovať sa k návrhom na dôkazy i k vykonaným dôkazom, v tejto súv. por. § 123 O. s. p.), pri nestotožnení sa odvolacieho súdu s názorom dovolateľa o potrebe dopĺňania dokazovania (a teda pri priekročení odvolacieho súdu z tohto dôvodu k rozhodnutiu v odvolacom konaní na základe rovnakých skutkových podkladov ako pri skončení konania v prvej inštancii) však ide o iný prípad. Ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. (platného a účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu) totiž prikazovali odvolaciemu súdu nariadiť pojednávanie vždy, ak vznikla potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania (bez ohľadu na to, či vec bola v prvej inštancii prejednaná a rozhodnutá na pojednávaní alebo mimo neho) a naopak § 214 ods. 2 O. s. p. podmieňoval možnosť rozhodnutia (o odvolaní) bez nariadenia pojednávania tým, že ide o iný prípad (čím v diskutovanej súvislosti treba nepochybne rozumieť najmä prípad predbežného záveru odvolacieho súdu o tom, že dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie bolo vykonané riadne a je pre konečné rozhodnutie postačujúcim). Z obsahu spisu potom vyplýva, že odvolací súd sa pri prejednávaní odvolaní oboch strán sporu proti rozsudku prvoinštančného súdu (spochybňujúcich v súhrne správnosť takéhoto rozhodnutia ako celku) a rozhodovaní o takýchto podaniach rozhodol ísť práve cestou nedopĺňania ani neopakovania dokazovania a preto mal príležitosť rozhodnúť i bez nariadenia pojednávania, samozrejme za splnenia podmienok verejného vyhlásenia rozsudku a tomu predchádzajúceho upovedomenia o čase a mieste takéhoto verejného vyhlásenia spôsobom predpísaným v ust. § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O. s. p. (na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred vyhlásením rozhodnutia), keďže žiadosti o upovedomovanie aj elektronicky (§ 214 ods. 3 a § 45 ods. 4 O. s. p.) tu nebolo; pričom obe zákonom predpísané podmienky uvádzaného postupu boli splnené (tu napokon por. tiež č. l. 330-332 spisu).

13. Pokiaľ šlo o námietku arbitrárnosťou (nepreskúmateľnosťou) odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (i vo väzbe na dovolaním akcentované - podľa najvyššieho súdu ale len zdanlivé - rozpory v argumentácii), prinajmenšom v právnických kruhoch je všeobecne známou skutočnosťou, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R

2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská oboch strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

14. V špecifickom prípade postupu odvolacieho súdu, predpokladaného ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., bez akejkolvek zmeny inak prevzatým aj do dnes platného ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p. (podľa ktorých ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody), je pritom postačujúcim, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak po obsahovej stránke zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinstančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) pritom nie je pravidlom (ale naopak výnimkou) a spravidla ani nebude možným, ak súd prvej inštancie odvolaciemu súdu (povedané obrazne) vezme vietor z plachiet - tým, že sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých účastníkov konania a ani odvolanie (resp. odvolania, ako aj v prejednávanej veci) neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak odvolací súd ale túto možnosť mať bude a rozhodne sa ju aj využiť, z pohľadu možného odňatia účastníkom možnosti konať pred súdom takýmto jeho postupom môže byť významným len to, či sa jeho dopĺňajúca argumentácia nedostane do takého stretu s argumentáciou prvoinstančného súdu, pri ktorom by už boli namieste či úvahy o prekvapivosti záverov odvolacieho súdu alebo iné úvahy o správnosti takýmto súdom zvoleného postupu (čím treba opäť rozumieť najmä namietané prejednanie veci bez nariadenia pojednávania). O prípad takéhoto stretu ale v tejto veci nešlo.

15. Pokiaľ totiž žalobca odvolaciemu súdu vytýkal konštatovanie snahy súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie spôsobom uvádzaným oboma nižšími súdmi, ustúpenie od takejto snahy i prijatie konkrétnych záverov s dopadom na rozhodnutie vo veci, toto automaticky nejde interpretovať ako povinnosť odvolacieho súdu doplniť dokazovanie a za týmto účelom nariadiť na prejednanie odvolaní pojednávanie. Ako už bolo spomenuté vyššie, rozhodnutie sa odvolacieho súdu pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. (dnes § 387 ods. 2 C. s. p.) so sebou nesie tiež záver o dostatočnosti prvoinstančným súdom opatrených skutkových podkladov pre rozhodnutie vo veci i ďalší súvisiaci záver o nepotrebnosti (zbytočnosti) ďalšieho dokazovania (teda i akceptovanie postupu súdu prvej inštancie, obdobného tomu v prejednávanej veci, ktorým tento na pôvodne zamýšľané dopĺňanie dokazovania rezignoval). Vo vzťahu k dovolacím námietkam žalobcu aj jeho návrhu na zmenu rozsudku odvolacieho súdu v dovolacom konaní (tak, aby došlo k úplnému vyhovneniu žalobe, požadujúcej priznanie 15-násobku sumy priznanej prvoinstančným a akceptovanej i odvolacím súdom) si pritom nešlo nepovšimnúť, že dopĺňanie dokazovania svedeckými výpoveďami dvoch žalobcom označených advokátov, poskytnuvších mu potvrdenia podporujúce tvrdenia zo žaloby (o zapríčinení pracovného uplatnenia žalobcu výlučne medializáciou v periodiku žalovanej) aj nariadením znaleckého dokazovania i za použitia zdravotnej dokumentácie žalobcu navrhla žalovaná (v záujme preukázať, že negatívna medializácia osoby žalobcu v periodiku ňou vydávanom mala byť len jednou z príčin neprijatia žalobcu do pracovného pomeru advokátskeho koncipienta) a toto najskôr bagatelizoval a neskôr zamedzil žalobcu (tu por. obsah častí zápisníc o pojednávaniach súdu prvej inštancie konaných 8. apríla a 3. júna 2014 na č. l. 207 a 235 spisu). Dovolaním spochybňované závery odvolacieho súdu o

neunesení tým dôkazného bremena žalobcu na preukázanie nároku a náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanom rozsahu preto rozhodne nejde považovať za arbitrárne ani nepodložené, pričom je zjavné, že namietané nedoplnenie dokazovania bolo žalobcovi i na prospech (tým, že práve ním žalovaná bola zbavená možnosti zbaviť sa zodpovednosti za zásah do osobnostných práv žalobcu celkom).

16. Dovolateľovi preto nešlo prisvedčiť ani v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo).

17. Pokiaľ dovolateľ namietal, že postup súdu (nerozhodno či prvoinštančného alebo odvolacieho) v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, tu dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/ 2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným (nie však nevyhnutným) následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

18. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O. s. p., resp. i dnešnú úpravu z ustanovení §§ 132 a 185 C. s. p.) a nie účastníkov konania (strán). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999).

19. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (tu por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

20. Ak teda dovolanie žalobcu v prejednávanej veci nebolo prípustné podľa § 238 O. s. p., nebola preukázaná stranou tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než po prejednaní veci bez pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

21. O náhrade trov dovolacieho konania bolo potom rozhodnuté podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 251 a § 256 ods. 1 C. s. p. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil neprípustným dovolaním žalobca, žalovanej však v takomto konaní preukázateľne žiadne výdavky súvisiace s bránením práva a zodpovedajúce aj podmienke účelnosti ich vynaloženia, nevznikli. Bolo tu síce vyjadrenie advokátskej obchodnej spoločnosti, zastupujúcej v dovolacom konaní žalovanú, platné právo však podmienku povinného zastúpenia advokátom (s alternatívami predpokladanými v ust. § 429 ods. 2 C. s. p.) ustanovuje len pre dovolateľa (nie aj pre jeho súpera v spore). V tejto konkrétnej veci však bez ohľadu na princíp rovnosti zbraní (a potenciálne námietky z neho plynúce) najmä konkrétny spôsob bránenia práva, zvolený zástupkyňou žalovanej, teda podanie v rozsahu dvoch riadkov textu, poukazujúce výlučne na neprípustnosť dovolania (bez uvedenia akejkoľvek argumentácie, prečo presne opačný názor žalobcu nemá byť správnym) a nepovažujúce za potrebné vyjadriť sa k ostatným námietkam žalobcu nešlo považovať za účelný ani odôvodnený, čo samozrejme platilo aj o ďalšom

výdavku vzniknutom v súvislosti s urobením podania, o ktorom je reč (poštovné).

22. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.